289

—บทที่ ๘—

"ศรัทธา" อันเป็น **จรณะ ข้อที่ ๕** นี้ จึงควรจะเข้าใจให้ถ้วนทั่วแท้จริง และควรจะเข้าใจไปตั้งแต่ระดับต้นๆ อันเราก็คงจะเคยได้ยินมาว่า ต้อง **"ศรัทธา" มั่นใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ก่อน** ให้ถูกต้อง เข้าร่องเข้ารอยอย่างแท้จริงด้วย

คือ เราจะต้องสร้าง "ศรัทธา" ให้เกิด โดยมี "ปัญญา" รอบรู้เข้าใจให้ดีจริงๆ ในตนเอง มิใช่ว่า ศรัทธา เพราะเชื่อๆ ตามๆ กันมา ไม่ใช่ศรัทธา เพราะเห็นว่า เป็นของเก่าสืบกันมาแต่โบราณ ไม่ใช่ศรัทธาเพราะเขาเล่าลือ เลื่องลือ (ตื่นข่าว) หรือ ที่ศัพท์สมัยใหม่เรียกว่า "โฆษณา–ประชาสัมพันธ์" ไม่ใช่ ศรัทธา เพราะอ้างตำรา ไม่ใช่ ศรัทธาเพราะการเดา ไม่ใช่ ศรัทธา เพราะคาดคะเน ไม่ใช่ ศรัทธา เพราะตรึกนึกคิดเอาตามอาการ ไม่ใช่ ศรัทธา เพราะชอบใจว่า ตรงกับลัทธิของตน ไม่ใช่ ศรัทธา เพราะเชื่อว่า ผู้พูดเป็นคนควรเชื่อได้ และไม่ใช่ ศรัทธา เพราะผู้นี้เป็นครูของเรา *เมื่อใดท่านทั้งหลาย***พึงรู้ด้วยตนเอง(ปัจจัตตัง)** *ว่า ธรรมเหล่านี้ เป็นอกุศลธรรม เหล่านี้ มีโทษ ธรรมเหล่านี้ ผู้รู้ติเตียน ธรรมเหล่านี้ ใครสมาทานให้บริบูรณ์แล้ว เป็นไปเพื่อสิ่งไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์ เมื่อนั้น ท่านทั้งหลายควรละธรรมเหล่านั้นเสีย*

จาก "เกสปุตติยสูตร" อังคุตตร. ติกนิบาต ข้อ ๕๐๕ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสกับพวกกาลามะ หรือ ที่เราได้ยินได้ฟังเสมอๆ ว่า "**กาลามะสูตร**" นั่นแหละพระองค์ห้าม ไม่ให้ "เชื่อ" อะไรง่ายๆ ห้าม ไม่ให้ "ศรัทธา" อย่างไร้ปัญญาต้องนำมาไตร่ตรองให้ดีว่า ทั้ง ๑๐ ข้อ ที่พระพุทธเจ้าทรงแยกแยะออกมาให้เห็น ให้ได้ใช้ปัญญานึกคิดนั้น มันล้วน **ไม่ใช่ "ศรัทธา" ที่เกิดขึ้นเพราะตนได้สัมผัส**

ได้ซับทราบอย่างถึงที่ ไม่ใช่ "ศรัทธา" ที่เกิดเพราะ "ปัญญา" อันยิ่งแห่งตนทั้งสิ้น แม้นจะมีข้อย่อยๆ แยกละเอียดลออไปอีกมากกว่า ๑๐ ข้อนี้ เช่น ศรัทธา เพราะคนส่วนใหญ่ยึดถือ ศรัทธา เพราะพารวยลาภ รวยยศ รวยสรรเสริญ หรือ ศรัทธา เพราะทำตามได้ง่าย ศรัทธาเพราะทำตามได้ยาก หรืออะไรต่ออะไรอีก ฯลฯ เยอะแยะละเอียดลออ ก็เป็นแขนงย่อยไปได้อีกมากมาย อันล้วนแล้วแต่ยังจะยึดเป็น "ศรัทธินทรีย์" หรือ "ศรัทธาพละ" ไม่ได้ง่ายๆ ถ้าไม่ประกอบด้วยเหตุผล และความรู้ชัดเข้าใจตรงว่า ธรรมนั้นๆ เป็นอกุศล ไม่ใช่กุศล ธรรมนั้นๆ เป็นกุศล ไม่ใช่อกุศล อย่างเที่ยงแท้ โดยตนเองรู้สัมผัสขึ้นที่จิตของตนอย่างถูกทาง (อริยมรรค) ถูกทิศแท้

ดังนั้น **จรณะ ข้อที่ ๕** ที่เป็น "**ศรัทธา**" นี้ ในระดับต้นๆ เราก็เป็นเพียง "**สัทธัง ปฏิลภติ**" คือ เชื่อมั่นเห็นจริง และยึดถือเป็นเรื่องเฉพาะเรื่องไป เช่น ได้ฟังธรรมแล้วเกิด "ศรัทธา" เพราะมันเข้าใจทั้งเห็นจริงได้ ด้วย "ปัญญา" ด้วยเครื่องประกอบ (ปัจจัย) อันพึงมีพึงสัมผัสได้ใน "ธรรม" นั้นๆ หรือ ในคำแนะนำชี้แจง อันมีหลักมีฐานประกอบอ้างอิงนั้น แรกที่สุดก็ควรจะมี "ตัวอย่าง" แห่งความหลุดพ้นจากกิเลส ตัณหา หรือ ตัวอย่างการพ้นทุกข์ให้ดูให้เห็นให้สัมผัสได้ ด้วย "กายธรรม" บ้าง "วจีธรรม" บ้าง หรือ "มโนธรรม" บ้างกันจริงๆก่อน ละก็อดีจะเป็นการสร้าง "ศรัทธา" หรือ เป็นส่วนประกอบให้เชื่อมั่นเห็นจริงได้อย่างสูง

ด้วยเหตุนี้เอง ผู้จะสอนธรรมะ จึงจะต้องปฏิบัติตนให้หลุดพ้น ให้เป็นผู้มี "ธรรมะ" นั้นๆก่อน เป็น "ตัวอย่าง" ยืนยันได้จริงๆ แล้วค่อยๆ มาสอน ก็จะจูงศรัทธาได้อย่างมากมายจริงๆ

ถ้ามีดวงแก้ว (จาก "รัตนตรัย") ดวงใดดวงหนึ่งปรากฏให้เราสัมผัส รู้เห็นเด่นชัดต่อหน้าต่อตาอย่างชัดแจ้งสว่างไสว เราก็ยิ่งจะศรัทธามากและมั่น เช่น ถ้าผู้ใดอยู่ต่อหน้า(พระพักตร์)องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนี้ คนผู้นั้นก็จะได้รับ "สัมผัส" ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจไปหมดเลย เท่าที่จะมี "ธรรม" อันปรากฏอยู่ทั้ง "กายธรรม" ทั้ง "วจีธรรม" ทั้ง "มโนธรรม" แห่งพระพุทธองค์

291

ความเป็น "พุทธคุณ" ประดามี ก็จะมีให้ผู้นั้นสัมผัสรู้ในความเบิกบาน บริสุทธิ์ สุข สงบ เย็น สบาย ฯลฯ อย่างแท้ และ ความน่าทึ่ง น่าอัศจรรย์ อันไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้สำหรับคน ก็ปรากฏอยู่ เป็นพยาน เป็นหลักฐาน เป็นสักขีอย่างแท้จริง

"คุณธรรม" ต่างๆ มันจะปรากฏแสดงจริงออกมาให้ผู้ได้รู้ ได้ยิน ได้พึง ได้เห็น ได้สัมผัสแท้ ได้รสซาบซึ้งและเลื่อมใสศรัทธาอย่างมากได้จริงๆ จึงมิใช่ "ศรัทธา" เพียงเชื่อตามๆ กันมา *(โดยไม่ยอมคิดแก้ไขปรับปรุง หรือ พิจารณาดูบ้างว่า มันเพี้ยนไปแล้วหรือเปล่า ? ยังตามถูกตามตรงอยู่หรือไม่ ?)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะเห็นว่า เป็นของเก่าสืบกันมาแต่โบราณ *(หลงใหลยึดมั่นถือมั่นเพราะบูชา "ความเก่า" เท่านั้นเป็นเหตุผล)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะเขาเล่าลือเลื่องลือ *(ตื่นข่าว หรือ เพราะแรงประชาสัมพันธ์)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะอ้างตำรา *(ซึ่งอาจจะเป็นตำราผิด หรือ ตีความจากตำราเพี้ยน)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะการเดา *(หรือ เสี่ยงทาย)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะคาดคะเน *(คือ ใช้แต่เพียงคิดคำนวณเอา)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะตรึกนึกคิดเอาตามอาการ *(คือ ตีราคาเอาเองในใจตามที่ได้สัมผัสได้รู้ได้เห็นนอกๆ ง่ายๆ)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะชอบใจว่าตรงกับลัทธิของตน *(ถูกตรงตามที่ยึดถืออยู่ เห็นดีเห็นงามอยู่พอดี)* ไม่ใช่ศรัทธาเพราะเชื่อว่าผู้พูดเป็นคนน่าเชื่อถือได้ *(มีมากอยู่ คนที่น่าเชื่อถือ แต่อย่าเพิ่งยอมรับเพียงแค่นั้น ยังไม่แน่)* และไม่ใช่ศรัทธาเพราะผู้นี้เป็นครูของเรา *(ดูเอาเถิด ขนาดนี้ ยังต้องให้ระวัง อย่าเพิ่งปักใจเชื่อดุ่ยไปเป็นอันขาด)* **แต่ "ศรัทธา" เพราะมันรู้ มันเห็น มันสัมผัสพร้อม เกิดความรับรู้ในจิต ทั้งเหตุทั้งผลทั้งตัวสิ่งนั้น อันแท้จริงครบ มีความสุขเย็น ว่าง สงบให้ดู ให้เห็น ให้สัมผัส พร้อมกับมีความมั่นใจยิ่งสุดมั่นแม่น ประกอบจริงๆ มันจึงไม่ได้เชื่อใครเขาอื่น มัน "ศรัทธา" เชื่อถือ "ปัญญาอันยิ่ง" และ "ของจริง" ของตนเองแท้ๆ** ดังนี้เอง

"คุณธรรม" แห่งพระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมีแผ่รังสีอยู่ต่อหน้าต่อตาชัดๆ เป็นกายธรรม–วจีธรรม–มโนธรรม อย่างแท้จริง จริงๆ ที่ยืนยันอยู่เป็น **"ยถาวาที ตถาการี"** คือ **พูดอย่างใด ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่า พระองค์ทำได้อย่างนั้น**

เป็นจริงอย่างนั้น (พูดอย่างใด ทำได้อย่างนั้น) มันเป็น "**เอหิปัสสิโก**" คือ **มันไม่น่าเชื่อ แต่ก็เรียกให้เห็น ชี้ให้ดูได้อยู่จริง ๆ ณ บัดนั้น** คนผู้ได้พบได้เฝ้าเฉพาะพระพักตร์แห่งพระบรมศาสดาแท้ๆ จึงน้อยนักที่จะไม่เลื่อมใส ไม่เกิด "ศรัทธา" สำหรับผู้มีจิตเป็น "ธรรม" โดยเฉพาะยิ่งมีตาเป็น "ธรรม" หรือ มี "ผัสสะ" รับรู้รับแจ้งใน "สภาพธรรม" ที่แท้ได้ด้วย ก็ยิ่งจะ "ศรัทธา" มั่นคงแท้จริงยิ่งขึ้น

ยิ่งได้รับฟัง "ข้ออันควรประพฤติ" (ศีล หรือ ข้อสมาทาน) แล้วผู้นั้น ก็นำไปประพฤติปฏิบัติตามจริงๆ จนรู้แจ้งผลใน "วิมุติ" และ เห็นแจ้งใน "วิมุติญาณ-ทัสสนะ" ด้วย ก็ยิ่งจะเพิ่ม "ศรัทธินทรีย์" เพื่อ "ศรัทธาพละ" สูงขึ้นๆ มั่นคงขึ้นอีกอย่างแน่นอน

แต่เดี๋ยวนี้ ไม่มีองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์แท้ ๆ องค์ที่เป็นคนจริง ๆ ที่มีคุณสมบัติอย่างที่เราได้รับรู้มานั้น ๆ แล้ว เราจึงจะมี "ศรัทธา" ดั่งที่ได้อธิบายมานี้ไม่ได้ง่าย ๆ

ฉะนั้น **การ "ศรัทธา" พระพุทธ** (รัตนตรัยดวงที่หนึ่ง) จึงจะต้องรู้แจ้ง**คุณสมบัติ คุณธรรม**ในความเป็น "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" ให้ชัดเจนอย่างแท้จริง เพราะเหตุว่า โดยปกติแท้จริง ความเป็น "คน" ในเรื่องของชีวิตร่างกายนั้น มันก็เหมือนๆ กันทุกคนนั่นแหละ (ไม่ว่าชีวิตร่างกายของเจ้าชายสิทธัตถะ หรือ ของนาย ก. ฯลฯ ตลอดจนของนางสาว ฮ. หรือ ของเรา) แต่ความแตกต่างกันใน**บริสุทธิคุณ ปัญญาธิคุณ และ กรุณาธิคุณ**นั้น มันมีไม่เหมือนกันเลย มีสูง–ต่ำ, มาก–น้อย, บริสุทธิ์จริง–บริสุทธิ์เทียมอีกเยอะนัก เราต้องรู้แจ้ง บริสุทธิคุณ ปัญญาธิคุณ กรุณาธิคุณ ให้ถูกรูป ถูกนาม ถูกต้องสภาวะธรรมแท้ ๆ ให้ได้จริง ๆ จึงจะเรียกว่า "**เห็นตถาคต**" **หรือ** "**รู้แจ้งแทงทะลุพระพุทธ**" แล้วก็จะ "**ศรัทธา**" **ใน** "**พระพุทธ**" กันจริง ๆ ตรงนี้ หรือ เรียกกันว่า "**ถึงธรรม**" **หรือ** "**เห็นธรรม**" กันตรงนี้

ไม่ใช่ว่าไป "ศรัทธา" เอา*รูปปั้น อันตกแต่งประดิษฐ์ประดอยตามความคิดฝัน*

293

ของช่างว่าสวยอย่างนั้น งามอย่างนี้ มีคุณค่าทางศิลปะ ก็ไปหลง**เฝ้าเชิดเทิดทูน**บูชา (**อภิปูชยามิ**) หรือ หลงเสาะซื้อหากันมาไว้ สำหรับประณมก้มกราบไหว้วอน (**อัญชลีกรณีโย**) ว่า เป็นยอดแห่ง "พระพุทธ" ไปหลง "ศรัทธา" เทิดทูนเคารพกราบไหว้ เพราะเพียงมีค่าทาง "ศิลปะ" อยู่แค่นั้น มันคือ "พุทธคุณ" ที่ไหนกัน ! อย่าไปหลง "ยึด" หรือ "พึ่งพระพุทธ" แล้วก็กราบ ก็ไหว้กันอยู่เพียง รูปปั้น รูปหล่อ อันเป็น "วัตถุรูป" ที่มีความสวย ความงาม มีเนื้อดี โลหะราคาสูง แค่นั้นเท่านั้นเป็นอันขาด เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ได้ชื่อว่า ผู้นั้นกราบไหว้ ความสวยความงาม หรือ กราบไหว้เนื้อวัตถุที่ตนหลงว่า ดี มีค่าเพียงเท่านั้นเอง "**ที่พึ่ง" ของคนผู้นี้ ก็มีแค่นี้เอง** สูงแค่ใด ? คุ้มแก่การลงทุนกราบไหว้เทิดทูนบูชา(อภิบูชา) ไหม ? ก็คิด ๆ ดูดี ๆ ถ้าตอบว่า คุ้มควรแก่การ "บูชา" แล้ว ผู้นี้ก็เทิดทูนสิ่งนี้เท่านี้เอง นั่นแหละ เป็น "สรณะ" เป็นเนื้อหาที่เขาต้อง "อัญชลี"

เราจะต้องทำความเข้าใจแท้ใน "**พุทธคุณ**" **แห่งความเป็น "สัมมาสัมพุทธเจ้า" ให้ได้จริง ๆ และถูกต้องตรงแท้ด้วย**

และก็ไม่ใช่ว่าไป "ศรัทธา" นามธรรม หรือ "ศรัทธา" ในคุณธรรม อันเป็นคุณสมบัติเพียงแค่ขลัง แค่มีฤทธิ์มีเดชแบบเดรัจฉานวิชชา เช่น เหาะได้ หายตัวได้ หูทิพย์ ระลึกชาติได้ รู้ใจคนอื่นได้ หรือ หยั่งรู้ชาติกำเนิดของผู้อื่นก็ได้ อะไรต่าง ๆ นั่น นั่นก็ไม่ใช่ "พุทธคุณ" อันแท้ นั่น*มันเพียงเครื่องอลังการ เป็นเพียงคุณวิเศษอันตกแต่งประกอบในพระองค์ท่านเท่านั้น* **มันไม่ใช่ "อรหัตตคุณ" หรือ " พุทธคุณ " จริง ๆ** อย่าพลาด–อย่าเผลอไปหลง "ศรัทธา" **เดรัจฉานคุณ** เหล่านั้น ว่า เป็น **พุทธคุณ** เข้าล่ะ !

ส่วน "พุทธคุณ" ที่แท้นั้น คือ ความบริสุทธิ์ในมลทินกิเลสต่างๆ บริสุทธิ์ในความทุกข์ (คือ ไม่มีความทุกข์) หรือ มีพระปัญญาแจ้งในทุกข์ ในเหตุแห่งทุกข์ ในสภาพ "ความดับสนิทของทุกข์" และในทางแห่งความดับ ทั้งสามารถดับทุกข์นั้น ๆ ได้อย่างแท้จริง เพราะหลุดพ้นได้ด้วยปัญญาแท้ แล้วก็มีพระกรุณาช่วยนำความรู้ยิ่ง

เหล่านี้ออกสอนผู้คน บอกกล่าว แนะนำให้คนให้สัตว์โลกได้ "พ้นทุกข์" อย่างพระองค์บ้าง

นี่ต่างหากคือ "พุทธคุณ" เป็น "อรหัตตคุณ" ที่พุทธศาสนิกชนจะต้องทำความเข้าใจให้ได้ อย่าพากันไปมัวเมา หลงผิด "ศรัทธา" ในคุณธรรม หรือคุณสมบัติอันไม่ใช่อริยสัจทั้ง ๔ ดังกล่าวนี้เลย มันไม่ใช่เนื้อหา แก่นแท้ของ "พุทธศาสนา" จริงๆ ขอให้ไตร่ตรองดีๆเถิด ใน "สุสิมสูตร" สังยุตต. นิทานวรรค ข้อ ๒๗๘–๓๐๔ จงหาอ่านกันดูเถิด จากพระไตรปิฎก เป็นสูตรที่ยืนยัน ชี้เน้นถึง "อรหัตตผล" หรือ "อรหัตตคุณ" อย่างชัดแจ้งที่สุด พร้อมทั้งปฏิเสธตรงๆชัดๆเลยว่า แม้คุณวิเศษอื่นอันเป็นอภิญญาทั้งหลาย ดังกล่าวแล้ว หรือ แม้แต่ "เจโตสมถะ" ที่เป็นความสงบรำงับดับดิ่งแบบหลับตา (อารูปวิโมกข์–รูปวิโมกข์) นั้น ก็ไม่ใช่ "อรหัตตผล" แต่อย่างใดไม่ **ใครเข้าใจผิด ก็จงทำความเข้าใจเสียใหม่ให้เป็น "สัมมาทิฏฐิ" ให้ได้** หรือ แม้ "สุกขวิปัสสโก" ก็เป็นพระอรหันต์ (แท้ๆ) ประเภทหนึ่งที่รู้ๆกันอยู่ว่า ไม่มี "อภิญญา" (อย่าง "เตรัจฉานวิชชา") อะไรเลย แต่ก็คือพระ "อรหันต์" ผู้มี "อรหัตตผล" ของศาสนาพุทธร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็จงจับประเด็นความเป็น "พระอรหันต์" หรือ "พุทธคุณ" แท้ๆของ "พุทธศาสนา" ให้ออกให้ได้ **ไม่เช่นนั้นก็ยังคงเป็น "มิจฉาทิฏฐิ" อยู่**

ยิ่งไป "ศรัทธา" นามธรรม หรือ "ศรัทธา" ในคุณธรรมที่ว่า รูปปั้นนั้นๆช่วยเรารวยลาภ รวยยศ รวยสรรเสริญได้ หรือ ไปกราบไหว้อ้อนวอนขอเอา "นามธรรม" มาจากฟากฟ้าไหน ก็ตาม เพื่อให้พระพุทธเจ้าช่วยให้รวยลาภ รวยยศ รวยสรรเสริญ รวยแม้ในสุขอันเป็นกามคุณด้วยแล้วล่ะก้อ **นั่นคือ ยังไม่ใกล้จุด "เห็นตถาคต" หรือ "เห็นธรรม" ในแบบของ "ศาสนาพุทธ" เลย** แม้จะมีใครสามารถยืนยันว่า เห็นรูป (นิมิต) ของพระพุทธเจ้า ได้คุยกับพระพุทธเจ้า ก็เป็นอัน "หลงใหล" ผิดทางอยู่ ถ้าแม้นได้เฝ้าพระพุทธเจ้าจริงออกปานนั้น ทำไม

295

ไม่กราบทูลพระพุทธเจ้าทรงประทาน "พระธรรม" อันตรงกับจริตของตน เพื่อจะได้นำมาประพฤติให้เป็นพระอรหันต์เร็วๆเสียเล่า ! ไปคุยกับท่านด้วยเรื่องไร้สาระอื่นๆใดๆ อันยังไม่พ้นการเกิด–แก่–เจ็บ–ตายอยู่ให้โยกโย้กันทำไม ?

แต่ก็มิใช่ว่ารูป(นิมิต)ต่างๆเหล่านั้น จะเป็นเครื่องช่วยไม่ได้ ก็มีส่วนจะช่วยได้ ถ้าไม่ "หลง" (โมหะ) ไม่ "มิจฉาทิฏฐิ" เพราะว่า รูปนิมิตต่างๆ ตั้งแต่แสงสว่าง(โอภาส)ต่าง ๆ ไปจนกระทั่งเห็นเป็น เทพ เห็นเป็นพรหม เห็นเป็นรูปอะไรต่างๆ ได้นั้น มันก็เป็นเพียง "สมมุติ" เป็นเพียงรูปรอย เป็นเพียง "สัญญ-ลักษณ์" เป็นเพียง "จิต" ที่ปั้นเป็น "รูป" ได้ขึ้นมาชั่วคราว(มโนมยอัตตา) ถ้าเราหลง "รูป" เราก็ได้แต่เพียงรูปเถนตรงพาซื่อ และ ความหลงตนว่า ตนมีอภิญญา มีความเก่ง จนสามารถเห็นรูปนิมิตได้ มันก็จะ**บรรลุดิบ ๆ** อยู่เพียงเท่านั้น แต่ถ้าเราใช้ "รูป" เหล่านั้นให้แสดงสภาวะธรรม ทางข้อความ หรือ ภาษาอธิบายก็เข้าใจได้(อุเทศ) ทางกิริยาก็รู้ความหมาย(อาการ) ทางสิ่งแทนทางสัญญลักษณ์ก็เกิด "ปัญญา" รู้แจ้งแทงทะลุ(นิมิต) ให้รู้ได้ถึงสภาวะธรรมที่แตกต่างกันของอกุศลและกุศล(ลิงค์)ได้ ก็จะเป็นประโยชน์แก่คนผู้นั้น และ**เป็น "ปัญญา" ที่ผู้นั้นจะพึงรับเอาได้** แต่อย่าไปมัว**หลงยึดมั่น**เอาเป็น "ของจริง" เป็น "พระ-พุทธเจ้า" จริงๆ เป็นเทพ หรือ พรหม หรือเป็นอะไรต่ออะไรจริงๆแท้ๆ เป็นอันขาด

เพราะแท้จริงนั้นมันคือ "ปัญญา" ของตนเอง นั่นแหละ หรือคือ "จิต" ของตนเอง แท้ๆ ที่มีสภาพธรรม หรือ มีภูมิได้เท่านั้น เป็นเท่านั้น แม้รูปพระพุทธเจ้าที่ตนได้เห็นนั้น มันก็คือ "ความมีพุทธะในตน" ขนาดเท่านั้น ๆ มี "ญาณ" เท่าใด มีความรู้ลึกซึ้งเท่าใด ก็เพียงความลึกแห่งจิตของตนเองนั่นเอง ที่แสดงออกเป็น "นิมิต" เป็น "รูปสมมุติ" **มันหาใช่พระพุทธเจ้าผู้มี "ปัญญาธิคุณ" อันถ้วนทั่วเท่าเทียม หรือ เป็นองค์แท้ๆ แห่งพระสมณโคดมองค์จริงๆ ไม่** มันเป็นเพียง "ภูมิจิต" **ในส่วนลึกของเราเองนั่นเอง ต่างหาก เรียกว่า "ธรรมฐิติญาณ" (และไม่ใช่ฐานขั้น "นิพพาน" ด้วย)** คือ ญาณภายใน ซึ่งยังจะต้องพยายามหยั่งรู้

296

หรือ ดึง "ภูมิจิต" ในส่วนลึกนี้ขึ้นมาให้เป็น "ภูมิจิต" ของตนปกติ ไม่ลึกลับ, ไม่แอบแฝง ให้รู้แจ้งเป็น "จิตปัจจุบัน" หรือ เป็น "จิตสามัญสำนึกปกติ" ให้ได้อีกทีหนึ่ง ให้บริบูรณ์ หมายความว่า ให้ทำ "ปัจจัตตัง" เลื่อนขึ้นสู่ "ทิฏฐาวิกัมม" (การทำความเห็นให้แจ้ง, การเปิดเผย) จนเป็น "สันทิฏฐิโก หรือ เวทิตตัพโพ วิญญูหิ" ให้ได้ คือ "จิต" ที่รู้เป็น "นิมิต" เป็น "อาการ" นั้น มันคือ **จิตในภวังค์แห่งภพ (จิตใต้สำนึก)** มันไม่ใช่ "จิต" ของเราในปัจจุบันปกติธรรมดาที่เป็นสามัญสำนึก หรือ จิตขึ้นรับวิถีด้วยซ้ำ "พระพุทธเจ้า" นั้น จึงเป็นเพียง พระพุทธที่เกิดอยู่ใน "รูปภพ" ของผู้สร้างนิมิตนั้นๆ มันคือ "ภวตัณหา" อยู่จำนวนหนึ่ง มันคือ "รูปจิต" ของเราเอง อย่าได้หลงใหลยึดมั่นถือมั่นกันเป็นของจริงอันเที่ยงแท้แน่ยิ่งเป็นอันขาด อย่าว่าไปถึง "จิต" อันบริสุทธิ์ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งได้ปรินิพพานไปแล้วด้วย "อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ" อย่างสิ้นรอบหมดเกลี้ยง จึงไม่มีอะไรจะเหลือหลอเอาเลยนั้นเลย แม้แต่ "จิต" (วิญญาณ) ของปุถุชนธรรมดาแท้ๆ ซึ่งเป็น "จิต" ที่ยังยึดยังติดยังเกาะยังกุม ยังไม่สูญสลายสิ้นเป็น "อนุปาทิเสสนิพพาน" พระพุทธองค์ก็ทรงสอนอยู่เป็นนักเป็นหนา ว่า "อสรีรัง" คือ *ไม่มีรูปไม่มีร่าง ไม่มีโฉมแล้วแท้ๆ และคือ "อนัตตา" ไม่มีตัวไม่มีตน จริงๆ* แล้วทำไมยังจะหลงผิดไปถึงขนาดเอา "จิต" (วิญญาณ) ที่ปรินิพพานไปแล้วของพระพุทธองค์**มามีรูป มีโฉม มีร่าง มีตัวมีตนอยู่อีกเล่า ?** อย่าสำคัญผิดเป็นอันขาด "พระองค์ท่าน" นั้น "ไม่มี" แล้วจริงๆ แต่ผู้หลงนั้นสิ ! ยัง "หลงผิด" จริงๆว่า "มี" จึงเป็นสมมุติขึ้นมาจนหลงเห็นว่า เป็น "มี" และ "เห็น" กันเป็นรูป เป็นภาพ เป็นโฉมกันอยู่จนได้ นี่แหละคือ **มโนมย "อัตตา"** แท้ๆ คือ รูป (สมมุติ) ที่ปั้นขึ้นจนสำเร็จในจิต หรือ "รูปที่สำเร็จด้วยใจ"

"อนัตตา" หรือ **"อสรีรัง" แท้ๆ** แต่**ปรุงแต่งกันจนมี "อัตตา" มี "สรีระ" จนได้** มันก็ยัง "เลยเถิด" หรือ "สุดโต่ง" อยู่นั่นเอง ("อัตตกิลมถานุโยค" ไม่รู้แล้ว ไม่รู้ "ความจริง" (สัจธรรม) ได้สักที) **ยัง "มี" ในความ "ไม่มี" อยู่** ดังนี้แล มันจึง "ทรมานตัวเอง" อยู่ชาติแล้วชาติเล่า ! เมื่อไหร่เอ่ย ? จะสิ้น "อัตตา" ลงได้ ! จะได้สัมผัส "นิพพาน" กับเขาบ้าง !

297

หรือถ้าผู้ใดคบกับเทพ กับพรหม แบบ มี "**รูปนิมิต**" **เชิงสมาธิหลับตา** เห็น "รูป" เห็น "อรูป" และแสดงเดชแผ่ฤทธิ์อยู่เท่าใด ๆ มันก็นัยะเยี่ยงเดียวกันนั่นเอง เพียงแต่ "ลด" ฐานะ "ลด" ศักดิ์ศรีลงมาหน่อยเท่านั้นเอง ผู้นั้นก็ยังติดยังเกาะ**จิตของตน** และมี "ความเก่ง" อยู่เพียงเท่านั้นๆ ถ้าผู้ใดหลง "พระพุทธเจ้า" (รูปนิมิต) องค์ใด และเข้าใจว่า พระพุทธเจ้ามี "พุทธคุณ" อย่างไร ? ในแบบไหน ? เก่งแค่ไหน ? ก็คือ "**ภูมิจิต**" **คือ** "**ทิฏฐิ**" **ของผู้นั้นมีความเห็น มีความเป็นได้อยู่เท่านั้น ๆ ตามคุณลักษณะอย่างนั้น ๆ และในทิศในทางนั้น ๆ ด้วย ก็คือ "วิชชา" หรือ "ญาณ" ของผู้นั้น หมายเอาอย่างนั้น** นั่นเอง

เพราะฉะนั้น "**พุทธคุณ**" **ของบรรดาผู้หลงยึดต่าง ๆ** จึงเป็น "**พระพุทธเจ้า**" แค่ขั้น ค่าราคาแห่งเนื้ออิฐ หิน ดิน ปูน โลหะแท้ ๆ ก็ได้ หรืออย่างดีก็บูชาเพราะราคาแพง หรือ กราบไหว้ความสวย ความงาม ความมีศิลปะ ก็มีขั้นผีสาง ก็มี แค่ขั้นเทพ ก็มี แค่ขั้นพรหม ก็มี แค่ขั้นพระเจ้าต่าง ๆ อันยึดฤทธิ์ยึดเดชแห่งการประทาน การบันดาลเท่าที่ตนยึด และสามารถสร้างพลังต่าง ๆ ได้นั่นแหละ

"**พระพุทธเจ้า**" **เช่นนี้**จึงเป็นได้ตั้งแต่ ผู้มีความโลภจัด เห็นแก่ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อยู่ ไปจนยังเป็นผู้หลง กามคุณ อยู่ ก็ได้ทั้งนั้น และอาจจะเป็นผู้มีภูมิธรรมสอนให้ละ ให้วางลาภ ยศ สรรเสริญ สุขและกาม ได้สูงขึ้น ๆ ตามลำดับ (จริงๆของ "ภูมิจิต" แห่งผู้นั้น) ก็เป็นได้ด้วย ไม่ประหลาดอะไร หว่าขอให้สร้าง "พระพุทธเจ้า" ที่ผู้ใดคบหาอยู่นั้น ก็ให้เป็น "พระพุทธเจ้า" ผู้ทรงปัญญาธิคุณรอบรู้ในกองกิเลสตัณหา และ รู้ทางดับกิเลสตัณหา มีวิธีทำหรือมีแบบแผนในการประพฤติ (มรรค) ที่ถูกตรงเป็น "อุชุปฏิบัติ" เถิด แล้วดับถูกจุด ถูกเหตุแห่งทุกข์ที่เกิดเพราะกิเลสตัณหาต่าง ๆ ได้ถ้วนทั่ว เป็นนิโรธให้ได้จริง ๆ เป็น "บริสุทธิคุณ" แท้เถิด *ขออย่าได้ไปสร้าง "พระพุทธเจ้า" หรือปั้นท่านเป็นพระพุทธเจ้าไปในทางอื่นแบบอื่น อันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์เลย มันจะเป็น " พระพุทธเจ้า " เก๊ !* และมันก็ได้ "เก๊" กันออกมาเต็มบ้านเต็มเมืองกันอยู่แล้วล่ะ ! บาปกันแท้ ๆนะ ! !

แต่สรุปแล้วก็ยังเป็น "พระพุทธเจ้าเก๊ !" (เพราะยังคือ สมมุติ) ที่จะต้อง

298

ละวาง เลิกมี เลิกเป็นให้หมด เป็นที่สุด เพราะ "พระสัมมาสัมพุทธเจ้า" จริงๆ นั้น ณ บัดนี้ ไม่มี "รูปโฉม–ร่างกาย" ไม่มีแม้แต่ "อรูปจิตวิญญาณ" ใด พระองค์ปรินิพพานไปแล้วจริงๆ ไม่ได้เหลือเศษ "รูปจิต" หรือ แม้แต่เพียงธุลีของ "อรูปจิต" ก็ไม่ได้ตกค้างไว้ พระองค์ดับสิ้นมอดหมดอย่างถ้วนทั่วจริงๆ จะมีเหลือ ก็คือ "รูปกาย" ที่เป็นเพียง "**พระบรมสารีริกธาตุ**" **เท่านั้น** และจะเหลือจริงๆ เป็น "**นามกาย**" ก็มีแต่เพียง "**คุณธรรม**" หรือ ที่เรียกกันว่า "**ธรรมกาย**" **นั่นเอง** **ซึ่งเป็น** "**ปัญญาธิคุณ**" **เป็น** "**บริสุทธิคุณ**" **เป็น** "**กรุณาธิคุณ**" **จริงๆ** อันเป็นสภาพ "เลข" เดียวกัน ที่อยู่กับพระอริยสงฆ์สาวกทั้งหลาย จะไม่ใช่ "รูปโฉม" ไม่ใช่ "ภาพนิมิต" หรือ ร่างกาย (ที่ปั้น) หรือ รูปกาย ซึ่งเห็นได้ในแบบตาทิพย์ชนิดที่นั่งหลับตาปั้นร่างปั้นตัวขึ้นมาจนสำเร็จอะไรหรอก จงพยายามทำความเข้าใจกับคำว่า "ธรรมกาย" ให้ดีๆ

ดังนั้น ถ้าคนผู้ใดมี "**ปัญญาธิคุณ**" **รู้แจ้งแทงทะลุใน** "**อริยสัจ ๔**" **เท่าใด** ก็คือ ผู้มี "**ธรรมกาย**" **ในตน**มากเท่านั้น สืบ "เลข" ของพุทธไว้เท่านั้นๆ มีความสามารถทำความพ้นทุกข์อริยสัจ ให้แก่ตนได้มากเท่าใด ก็ยิ่งมี "**บริสุทธิคุณ**" **อันเป็น** "**ธรรมกาย**" **ในตนมาก**เท่านั้นๆ และยิ่งอาจสามารถพากเพียรพยายามช่วยร้อยขนสัตว์ได้มากเท่าใด ก็ยิ่งมี "**กรุณาธิคุณ**" **อันเป็น** "**ธรรมกาย**"(อีกเช่น**กัน)ในตนมากเท่านั้น**ๆ ด้วย นี่แหละคือ "ความเป็นพระพุทธ" หรือ "พระ-พุทธเจ้า" ส่วนที่เหลือ เป็น "เลข" อยู่ในโลกนี้ และ โลกแห่งนิมิตไหนๆ ก็ตาม จะมีใน "อริยสงฆ์สาวก" ผู้ดำเนินรอยตามพระยุคลบาทถูกต้องแท้ๆ นั่นแหละมากที่สุดจริงที่สุด ผู้ใดเห็น "ธรรม"(คุณธรรม หรือ พุทธธรรม หรือ ธรรมกาย) ผู้นั้นเห็นเราตถาคต (พระพุทธเจ้า)

จึงควรจะ "**ศรัทธา**" **ใน** "**พระพุทธ**" อันเป็นรัตนตรัยดวงที่หนึ่งให้ถูกต้องตรงแท้ให้ได้ เพราะปัจจุบันนี้เราไม่สามารถจะสัมผัสพระพุทธเจ้าเฉพาะพระพักตร์ คือ แบบของแท้ของจริงอย่างเมื่อก่อน ๒๕๐๐ กว่าปีล่วงมาแล้วได้แล้วอย่างเด็ดขาด

299

การ "ศรัทธา" ใน "พระพุทธ" ทุกวันนี้ มันจึงยังเบี้ยว ๆ เบี่ยง ๆ เพี้ยน ๆ อยู่ อย่างมากมายเอาจริง ๆ

สรุปความ อย่าเชื่อ หรือ "ศรัทธา" อะไร อย่างไม่มี "ปัญญา" อันแท้จริง

ข้อควรทำ จงพิสูจน์ให้แท้ คือ สัมผัสรสให้ได้จริง ในสิ่งที่เราจะเชื่อ หรือ จะศรัทธานั้นก่อนเสมอ.

ต้องพยายามทำ "ปัญญา" ให้แจ้ง ทำความเข้าใจให้ได้ถ้วนทั่วถึง "พระพุทธ" อันแท้จริงให้ได้จริง ๆ **เราจึงจะ "เห็นตถาคต"** คือ ต้องสัมผัสกับ **"ธรรมกาย" ที่เป็นคุณธรรม คุณสมบัติ** อันเรียกว่า **บริสุทธิคุณ ปัญญาธิคุณ กรุณาธิคุณ** อันเป็น "พุทธคุณ" ให้ได้ ใน "จิต" ของตนจริง ๆ เกิดจริง ๆ เป็นจริง ๆ ต้องทำตนให้สูงขึ้นจากการหลง "ยึดรูปปั้น" ต่าง ๆ เป็น "พระพุทธ" **ให้ได้ด้วย "ญาณ" ด้วย "ปัญญา" จริง ๆ** หรือ **ต้องแทงทะลุให้ชัดด้วย "ญาณ" ด้วย "ปัญญา"** จนพ้นจากการ "หลงรูปนิมิต เป็น "พระพุทธ" อยู่เป็นตุเป็นตะ เป็นจริง เป็นจังอยู่นั้น ให้ได้ และอย่าไปเข้าใจผิดใน "พุทธคุณ" หรือ "อรหัตตคุณ" ผิด ๆ เพี้ยน ๆ ไปจากความพ้นทุกข์ (วิมุติ) กับ ปัญญาอันรู้ยิ่งในอริยสัจ ๔ (ญาณทัสสนะ) เบี้ยว ๆ เบี่ยง ๆ ไปเป็นพลังฤทธิ์อิทธิเดช เช่น ช่วยคนรถคว่ำก็ไม่บาดเจ็บ ปืนยิงก็ไม่เข้า เป็นไข้ก็รักษาหาย กระหายใคร่อยากได้ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็ช่วยให้สมในความโลภนั้น ๆ ได้ไปเสียล่ะ ! ฤทธิ์เดชปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อย่างนี้นั้น มันไม่ใช่ "พุทธคุณ" หรือ "อรหัตตคุณ" ต่อให้เหาะได้ หายตัวได้ ดำดินได้ (*อย่างที่เล่า ๆ กันมาในประวัติพระอานนท์ เมื่อตอนบรรลุอรหัตตผลก็ตาม การดำดินได้ แม้จะต่อให้เป็นไปได้จริง ๆ* ก็**ไม่ใช่ "ตัวแท้–ตัวถูก" ของอรหัตตคุณ** *ไม่ใช่คุณลักษณะที่แสดงถึงความหลุดพ้นอะไรตรงไหน ? เป็นการโมเม ยกอ้างเล่าเอาเองทำให้อนุชนรุ่นหลังเข้าใจ "อรหัตตคุณ"*

300

ผิดทาง ของอาจารย์ผู้เขียนประวัติ) ให้ปาฏิหาริย์พิลึกกึกกือยิ่งกว่าที่พูดถึงนี้ อีกร้อยเท่า ก็ไม่ใช่ "พุทธคุณ" ไม่ใช่ "อรหัตตคุณ" **คนชั้นหลังผู้ไม่รู้แจ้งในอริยสัจ** ต่างหากที่อวดกล่าว อวดคุย อวดชี้บอก เป็นการกล่าวตู่อันผิด ๆ เพี้ยน ๆ เพราะไม่มี "อุตตริมนุสสธรรม" ที่เป็น "พุทธธรรม" แท้ ๆ ในตน โดยเฉพาะยัง "มิจฉา-ทิฏฐิ" เรื่องพวกนั้นมันเป็น "เดรัจฉานวิชชา" มันไม่ใช่ "พุทธวิชชา" มันเป็น "คุณ" เหมือนกัน ถ้าเหาะได้จริงหรือดำดินได้แท้ ๆ ก็เป็น "คุณ" ขั้น "วิเศษ" จริง ๆ เก่งไม่ใช่เล่นจริง ๆ ด้วย (ภาษาจะเรียกว่า "อภิญญา" ก็เรียกเถิด) แต่เป็น **"ไสยคุณ"** (สำหรับผู้ไม่เข้าใจแจ้งในเหตุในผล) **มันไม่ใช่ "พุทธคุณ" หรือ "อรหัตตคุณ" ตัวแท้ตัวตรง** เลยจริง ๆ

พุทธ แปลว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

อรห แปลว่า ความเหมาะสม ความพอดีที่สุด (อรห + อัตต=อรหัตต)

อัตต แปลว่า ตัวตนอันนั้น การยึดอย่างนั้นไว้ หรือ ทำให้เป็นอย่างนั้น ตามที่มุ่งหมายยึดถืออยู่

"คุณ" ซึ่งหมายถึง ความเป็นเนื้อหาสาระ ความแสดงผลของเนื้อหาสาระนั้น ๆ

ถ้าเป็น "คุณ" ของ **พุทธ** (พุทธคุณ) ก็ตาม หรือ ของ **อรหัตตะ** (อรหัตต-คุณ) ก็ตาม ย่อมไม่ใช่ความเป็นเนื้อหาสาระ หรือ ย่อมไม่ใช่ความแสดงผลของเนื้อหาสาระในแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ ช่วยคนรถคว่ำก็ไม่บาดเจ็บ ยิงไม่ออกฟันไม่เข้า ช่วยให้รวยลาภ รวยยศ ฯลฯ และอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ประดาที่เป็น "เดรัจ-ฉานคุณ" ที่ได้เคยกล่าวถึงมาแล้ว ตลอดจนดำดินได้ หรือ พิลึกกึกกือยิ่งกว่านั้นร้อยเท่าแน่ ๆ

ขออย่าได้โพนทะนา หลอกล่อ ป่าวประกาศ "พุทธคุณ" ให้มันผิดเพี้ยนเลอะเทอะออกไปจาก "อริยสัจ" กันหน่อยเลย โดยเฉพาะผู้อยู่ในเครื่องแบบ "นักบวช" ศาสนามันจะล่มจมไม่เหลือเชื้อแห่งสัจจธรรมกัน เพราะผี่มีอยู่ไม่เข้าใจใน "พุทธคุณ" ที่แท้ "อรหัตตคุณ" ที่จริง นี่แหละ เป็นผู้กระทำ และ

301

ศาสนามันเสื่อมก็เพราะ "พระสงฆ์" (นักบวช) นั่นแหละเป็นผู้ทำลาย **ไม่มีคนอื่นใด เขาทำลายได้เก่ง เท่า "พระสงฆ์" ผู้ซึ่งไม่รู้แจ้งแทงทะลุธรรม** ดอก

การโฆษณาประชาสัมพันธ์กัน ว่า **พุทธาภิเษก** หรือ เสก เป่า ยัด อุด "พุทธคุณ" ใส่ตระกรุด ใส่ผ้ายันต์ ใส่พระเครื่อง ใส่พระบูชากัน เป็นลิเก ละคร บ้างก็ขายกิน บ้างก็แจกเพื่อสร้างความดัง–ความนิยม นั้น มันคือการหลอก ให้หลง ลวงให้ผิดทาง ออกไปจาก "พุทธศาสนา" ชักจูงผู้ไม่รู้ ให้ไม่รู้ยิ่งขึ้น **ขอให้เลิกหยุดพิธีการอันทำลาย "พระปัญญาธิคุณ พระบริสุทธิคุณ พระกรุณาธิคุณ" อันเป็นอริยสัจแห่งพระพุทธองค์กันเสียเถิด** อย่าให้อำนาจแห่ง "ความโลภ" มันเป็นพิษเป็นภัยเป็นโทษแก่ "พุทธศาสนา" ยิ่งๆ ขึ้นไปนัก การพุทธาภิเษก (พุทธ + อภิเษก) นั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นต้นกำเนิด และพระองค์ท่านเคยพา "อภิเษก" ใส่ใน "คนเป็นๆ" นี่เท่านั้น พระองค์ไม่เคยพา "อภิเษก" ใส่อิฐ ใส่หิน ใส่ดินปั้น ใส่ปูนหล่อ หรือ วัตถุใดๆเลย เพราะท่านไม่เก่งถึงขนาดนั้น (อภิเษก แปลว่า การบรรลุการได้เป็น) พระองค์ท่านทำให้**บรรลุได้** ก็แค่ทำคนเท่านั้น ให้ได้เป็นพุทธ หรือให้บรรลุพุทธ ท่านไม่เก่งถึงขั้นทำวัตถุให้**บรรลุได้**จริง ๆ ด้วย

ถ้าจะทำเครื่องรางของขลังอันใดอย่างไหน ก็เชิญทำเถิด จะมีจริง หรือ ไม่จริงได้ ก็ตามแต่อำนาจแห่งความยึดถือ คือ เป็น "สัจจะ" ที่เรียกว่า "สมมุติสัจจะ" ไม่ใช่ "ปรมัตถสัจจะ" **แต่ที่ไม่ถูกไม่จริงอย่างยิ่งนั้น คือ ไม่ใช่ "พุทธวิชชา" ไม่ใช่ "พุทธคุณ" ไม่ใช่ "อรหัตตคุณ"** ต้องแยกแยะแบ่ง "วิชชา" ว่า **เดรัจฉาน** หรือ **พุทธ** แยก "คุณวิเศษ" ทางฤทธิ์เดชปาฏิหาริย์ที่เรียกว่า "**อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ อาเทสนาปาฏิหาริย์ หรือ อนุศาสนียปาฏิหาริย์**" ให้แจ่มแจ้งชัดเจน

"**วิชชา**" หรือ "**พุทธคุณ**" หรือ "**คุณวิเศษ**" ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์พระสมณโคดม ผู้คือบรมศาสดาของ "พุทธศาสนา" นั้น

302

ทรงประกาศ "อริยสัจ ๔" เป็น"**อนุศาสนียปาฏิหาริย์**" คือ ช่วยสัตว์โลกให้ "พ้นทุกข์"(อริยสัจ) ไม่ใช่มัวเมาใน"เดรัจฉานวิชชา" หรือ มาเล่นปาฏิหาริย์ อวดฤทธิ์แสดงเดชแค่ช่วยความโลภของคน ให้สำเร็จสมใจในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข อันหลงใหลวุ่นวายอยู่กับกาม และ โลกียฤทธิ์ต่างๆนี้ ไม่

ดังนั้น จะหล่อพระพุทธรูป จะสร้างพระเครื่องฯ อะไร ก็อย่าได้ใช้คำว่า **ประจุพุทธคุณ พุทธาภิเษก สวดยัดพุทธานุภาพ** หรือ ภาษาเรียกอะไรที่ใช้**คำว่า "พุทธ" ร่วมเข้าไปในพิธีการ** ที่เป็นจารีตของ "เดรัจฉานวิชชา" ด้วยเลย มันเป็นบาป เพราะการกระทำเยี่ยงนั้น มันไม่ใช่"พุทธคุณ" พุทธพลังอะไรดอก มันเป็นเพียง"ไสยคุณ" (คือ ความเก่งของคนหลับ ไสย แปลว่า นอนหลับ หรือ คือ ความแสดงผลแห่งเนื้อหาสาระของผู้หลงใหลละเมอ ผู้ยังมีโมหะ) เป็น**คุณแห่งเดรัจฉานวิชชา**เท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าจะ**ประจุ"ไสยคุณ" เช่นนั้น** ก็ควรจะเรียกว่า **"ไสยาภิเษก"(ไสย+อภิเษก)** ไม่น่าจะจาบจ้วงเอา**คำว่า "พุทธ"** ไปผสมผเสให้เป็นการพราง เป็นการลวง จนผู้คนได้พากันเข้าใจ "ศาสนาพุทธ" ผิดเพี้ยนไปหมด ผู้กระทำการโฆษณาด้วยคำว่า "พุทธาภิเษก" แต่ไป"อภิเษก"พุทธคุณใส่วัตถุจึงคือ ผู้ช่วย**ทำลายศาสนาพุทธได้อย่างดีเยี่ยม** เพราะช่วยสร้าง"ทิฏฐิ" หรือ **ทำความเห็นให้แก่ปวงชนผิดเพี้ยนเป็น"มิจฉาทิฏฐิ" อันไม่เข้า"มรรค" ไม่เป็น"สัมมาทิฏฐิ"ตั้งแต่มรรคองค์แรกเบื้องต้น** คือ มันออกนอกเป้าหมายที่ท่านได้กระทำกัน มันผิดตั้งแต่เริ่มนำเข้าหา"พระพุทธ"ก็ผิด"พุทธ"เสียแล้ว ใครจะช่วยกันทำลายศาสนาพุทธด้วยวิธีนี้ ก็จงทำกันเทอญ เชิญ ! แต่นรกหลุมใหญ่นะ ! เพราะมันบาปขั้นทำลาย"พระศาสนา"จริงๆ

จงพยายามตรองให้เห็นแจ้ง ที่กล่าวนี้ มิใช่ว่าร้าย หรือ มีเจตนาร้าย แต่เตือนด้วยความหวังดีจริงๆ เพราะจะไม่มี"พุทธคุณ"เกิดได้เป็นได้ในวัตถุใด ๆ เลย ก็ถ้าใครจะเก่งกว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมีความสามารถสวดยัด ปลุกเสก หรือ **พุทธาภิเษก** หรือ **ทำให้เกิด "พุทธคุณ"** เข้าไปได้จริงแท้ออกปานนั้น ทำไมไม่สวด ยัด ปลุก เสกใส่ตัวตนคนจริงๆ ให้เกิด"พุทธคุณ"(อันมี

303

บริสุทธิคุณ มีปัญญาธิคุณ มีกรุณาธิคุณ) เสียเลยเล่า จะได้เกิดประโยชน์แท้ประโยชน์จริงกันได้อย่างเก่ง เป็น "พุทธคุณ" เป็น "อรหัตตคุณ" หรือ เป็นผู้มี**ปัญญา มีความบริสุทธิ์** และ **มีความกรุณา**ยิ่งยวด ช่วยโลกช่วยประชาชนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าอิฐ โลหะ ดิน ปูน ฯลฯ กว่าวัตถุต่างๆ เป็นไหนๆ ไปมัวสวด ยัด ปลุก เสก หรือ **พุทธาภิเษก** ใส่โลหะ ใส่ไม้ ใส่ดิน ใส่ผ้ายันต์อะไรต่างๆ กันอยู่ให้เปลืองเวลาทำไม ?

"พุทธคุณ" คือ พระบริสุทธิคุณ พระปัญญาธิคุณ พระกรุณาธิคุณ เท่านั้น ไม่ใช่คุณวิเศษอย่างอื่นจริงๆ ขอให้จำใส่ใจให้ดีๆ "พุทธคุณ" แท้ๆ ไม่ใช่อิทธิคุณใดที่เป็นโลกียฤทธิ์ จะมีก็แต่เนื้อหาที่เป็นไปเพื่อล้างกิเลสตัณหา ล้างความโลภ ล้างโทสะ ล้างโมหะ การสร้างพระเครื่องฯ มาหลอกคนให้โลภ ให้ก่อโทสะอวดดีดีกัน ฆ่ากัน เพราะความหลง (โมหะ) ว่า ตนมีพระเครื่องฯ กันบิน กันเหนียวอะไรนั้น นั่นหนะหรือ ? คือเครื่องช่วยล้างกิเลสตัณหา ล้างความโลภ ล้างความโกรธ ล้างความหลงใหลในสิ่งที่ไม่น่าหลง มันกลับยุให้โลภ ยุให้ก่อความโกรธ ความพยาบาทขึ้นมาทับถมตน และยิ่งมืดมนไม่รู้ความแท้จริงยิ่งขึ้นอีกต่างหาก ! คิดให้ดี !

ผู้จะ**มี "ศรัทธาในพระพุทธ" จึงจะต้องมี "ปัญญา" จริงๆ** จะต้องรู้แจ้งแทงทะลุใน **เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย** ของ "พระพุทธ" ให้ละเอียด ให้ถ้วนทั่ว ให้ได้อย่างแท้จริง แน่นอน ถูกต้อง พร้อมกับต้องทำ "ปัญญา" ให้แทงทะลุใน "**อาการ**" (กิริยา) **ลิงค์ (ความแตกต่าง) นิมิต (เครื่องหมาย) อุเทศ (หัวข้อที่แยกแยะออกได้)** ของ "พระพุทธ" ให้ได้ จึงจะเรียกว่า รู้แจ้ง "**รูป–นาม**" แห่งพระพุทธ ไม่เช่นนั้นการ "ศรัทธา" แม้แค่ใน "พระพุทธ" ซึ่งเป็นรัตนตรัยดวงแรก ก็ไม่ถูกต้อง ไม่ตรง "พระพุทธ" หากหลงไปยึด "ศรัทธา" เชื่อมั่นอยู่แค่รูปปั้น รูปนิมิต หรือ คุณวิเศษที่ไม่ใช่ "พุทธคุณ" อันเป็นไปอย่างถูกต้องตรงแท้เป็นสัจจธรรม ก็จะ "เห็นตถาคต" ไม่ได้จริง ๆ ดังนี้

304

แต่ก่อน องค์ "พระพุทธเจ้า" มีอยู่จริง (คือ ยังไม่ดับขันธ์ปรินิพพาน) คนก็สามารถพบเห็นกายธรรม หรือ "พุทธคุณ" ดังกล่าวแล้วได้จริงๆ จากองค์จริง ถึงกระนั้นพระพุทธองค์ก็ยังทรงกล่าวว่า *แม้การนั่งชิดอยู่กับเราตถาคต หรือ แม้จะเกาะชายจีวรของเราอยู่ ก็ไม่ชื่อว่า "เห็นตถาคต"* เพราะไม่ทำความเห็นแจ้งให้เกิดขึ้นในใจของตน **จนรู้ว่า "พุทธคุณ" นั้นคืออย่างไรแท้ๆ**

แล้วยิ่งเดี๋ยวนี้ ไม่มีองค์จริงของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่แล้ว เราก็ยิ่งจะ "เห็นตถาคต" ได้ยากยิ่งขึ้น **จึงต้องอาศัยดวงแก้วดวงที่สอง คือ "พระธรรม"** หรือ คำสั่งสอน คำแนะนำ คำกล่าวชี้บอกแจ้งของพระพุทธองค์ และ พระพุทธสาวกอริยเจ้าทั้งหลาย

และก็เช่นกันกับดวงแก้วดวงที่หนึ่งนั่นเอง เราจะ **"ศรัทธา" ใน "พระ-ธรรม"** อันเป็นดวงแก้วดวงที่ ๒ **เราก็จะต้องอาศัยคำสั่งสอนนั้น ดูให้ละเอียดว่า น่าเลื่อมใสศรัทธาได้แค่ใด ? แล้วก็นำมาปฏิบัติทดลองดูจน "เกิดผล" ดีแท้เห็นแจ้ง (ประสพ หรือ บรรลุ) กับตนอย่างแท้จริง** ก็นั่นแหละคือ **"ศรัทธา" แท้ๆ จะเกิดใน "พระธรรม" นั้นๆ ได้อย่างจริงๆ**

คำสอนของพระบรมศาสดา ออกจากพระโอษฐ์มีผู้จำๆๆ มาแล้ว จึงมาจดไว้แล้วก็สืบต่อกันมาเป็นทอดๆ นานวันเข้าๆ คำสอนก็หลุดหายกร่อนไปบ้าง เพิ่มขยายขึ้นตามความเข้าใจเอาเองของแต่ละบุคคลบ้าง มันต้องเป็นอย่างนั้นช่วยไม่ได้ และก็จะเป็นอย่างนี้แหละต่อๆ ไปอีก จวบศาสนาพุทธจะหมดสิ้นเชื้อ ดังนั้น ผู้ศึกษาตาม "พระธรรม" จึงจะต้องไตร่ตรอง วิจัยธรรมให้มาก จับทิศจับทางยึดมรรคให้ได้จริงๆ ไม่เช่นนั้น ก็พึ่ง "พระธรรม" ไม่ได้ หรือ พึ่งได้ก็เป็น "พระธรรม" ที่ให้ผลเบี้ยวๆ เบี้ยงๆ อยู่ ไม่ใช่ "พุทธคุณ" อย่างถูกต้อง ตรงแท้ อีกหนะแหละ

"พระธรรม" ไม่ใช่ของจะเอามาท่องสวดหากิน (พระธรรมบทใดก็ตามที่นำมาสวดขึ้นพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ให้อนุสัมบันน์ฟัง ผิดวินัยบัญญัติแห่ง

305

พระบรมศาสดา) **"พระธรรม"** ไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาขีดเขียนขายกิน ขายหากำไร เลี้ยงชีวิต **"พระธรรม"** ไม่ใช่สิ่งที่จะนำมานั่งเล่านั่งเรียน นั่งสะสมภาษา สะสมบัญญัติให้มาก ๆ เพื่อแลกสรรเสริญ แลกยศ ชั้นฐานะ แลกลาภ และ **"พระธรรม"** ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาท่องแข่งกัน อวดโก้ อวดดีว่าข้าท่องได้เก่ง ข้าท่องได้มาก ข้าท่องได้คล่อง อย่างนั้นมิใช่เลย **"พระธรรม"** คือ **คำสอนที่จะนำไปประพฤติปฏิบัติ ไปกระทำให้ตนเอง เกิดปัญญาธิคุณ เกิดบริสุทธิคุณ เกิดกรุณาธิคุณใน "จิต" ซึ่งก็เป็น "พุทธคุณ" อันหนึ่งอันเดียวกัน (เอโก ธัมโม) กับ "พระพุทธ" อีกหนะแหละไม่มีอื่น**

ดังนั้น ผู้จะ "ศรัทธา" ใน "พระธรรม" ได้จริง ๆ ก็คือ ผู้ "เห็นตถาคต" หรือ "ดวงตาเห็นธรรม" อันเรียกเป็นภาษาศัพท์ว่า ได้เกิด **"ญาณ"** ได้เกิด **"อธิปัญญา"** หรือ เกิด **ญาณทัสสนะ** เกิด **วิปัสสนาญาณ** นั่นเอง มันเกิดได้เป็นได้ เพราะได้ไตร่ตรองเอา "ธรรมะ" ได้ถูกต้องแท้จริง ไปลงมือประพฤติ จนเห็นผล เกิด **"วิมุติญาณทัสสนะ" อย่างแท้จริง** คือ **ได้รู้ผลดี ในเมื่อเราเลิก หรือ เราหลุดสิ่งนั้น ๆ เรื่องนั้น ๆ อันเราเคยยึดไว้ เคยเกี่ยวข้อง เคยหลงว่า มันดี มันสำคัญ แต่พอหยุด พอเลิก ไม่ยึด ไม่เกี่ยวข้องมันอีก มันกลับทำให้เราสุขยิ่งกว่า เห็นผลดียิ่งกว่าเสียอีก เห็นส่วนที่ดียิ่งกว่าด้วย "อธิปัญญา" หรือ "ปัญญาอันยิ่ง" ซึ่งบอกให้ใครรู้ตามได้ยาก จริง ๆ** จึงจะก่อเกิด "ศรัทธินทรีย์" หรือ "ศรัทธาพละ" ในตนได้แน่ ๆ แท้ ๆ

ผู้ได้แต่ท่อง ๆ สวด ๆ จำ ๆ สะสมบัญญัติภาษาต่าง ๆ ไว้ หรือ จะได้คิดค้นผกผันด้วยเหตุผลของภาษาสู่ภาษา เรียนกันอยู่เท่านั้น แม้จะได้มาก จนมีใบรับรองสูงส่งขนาดไหน กระทั่งถึงขนาดรับรองกันว่า ให้ปริญญาตรี – โท ถึง "เอก" กันทีเดียว ในแขนงวิชา "พุทธศาสน์" กันเลยล่ะ ถึงอย่างนั้น ก็ตาม ก็จะ**ไม่เกิด "ญาณทัสสนะ" เกิด "วิปัสสนาญาณ" หรือ เกิด "อธิปัญญา" ได้เป็นอันขาด "ดวงตาจะไม่เห็นธรรม" ได้เลย**

306

ผู้จะเห็นธรรม หรือ จะเกิดพุทธคุณในกายในจิตของตนจริง ๆ จนเกิดผล เกิดญาณแท้ ๆ เป็น "ญาณจิต" แล้วตัว "ศรัทธา" หรือ ความเชื่ออันพร้อมด้วย "อธิปัญญา" ของตน เชื่อเพราะเห็น "ผลแห่งการขาด การหลุด การพ้นมาได้แล้วเป็นสุขยิ่ง" ที่ตน นั่นว่า เกิดได้ เป็นได้ จริงแท้ นั่นแท้ ๆ แน่ ๆ มั่น ๆ นั้นต่างหาก ความ "ศรัทธา" ใน "พระธรรม" จึงจะเป็น "ศรัทธินทรีย์" และ "ศรัทธาพละ" ไม่ใช่ **เชื่อ** หรือ **ศรัทธา** เพราะเพียงอย่างตามที่ได้ยก "*เกสปุตติยสูตร*" หรือ ที่เรียกกันติดปากว่า "กาลามะสูตร" ๑๐ ข้อ มาให้ดูนั้น ไม่

อย่างนี้ จึงจะเรียกได้ว่า เกิด "ศรัทธา" อย่างแท้จริง ประกอบด้วย "ปัญญา" และมันจะไม่ได้ถอนเอาง่าย ๆ เป็นอันขาด

ที่สุด**ดวงแก้วดวงที่ ๓** อันคือ "**พระสงฆ์**" นี่แหละ สำคัญมากในปัจจุบันนี้ เพราะจะเป็นผู้นำพา ลากจูงอย่างสำคัญทีเดียว เนื่องจากพระพุทธ(เจ้า)จริงๆ นั้น ก็ไม่มีแล้ว มีก็แต่ "พุทธคุณ" อันเห็นยาก รู้ยาก และ "พระธรรม" อันเป็นภาษาคำสอน ก็ได้ผลิแผ่แตกขยายปนเป เพี้ยนเบี่ยงออกไป เพราะขาดบ้าง ถูกต่อเติมบ้าง จึงจะต้องอาศัย "พระสงฆ์" ผู้รู้แจ้งแท้จริง ตรงธรรม ถูกพุทธคุณ เป็นผู้ชี้แนะตัดสิน ทั้งจะต้องอาศัยสภาวะธรรมที่เป็นไปอย่าง "วิมุติ" จริงๆ จาก**คนเป็น** ๆ ที่เป็น "พระสงฆ์" ผู้ "วิมุติ" ได้แท้ๆ เป็นเครื่องยืนยัน เป็นตัวอย่าง

จะ "วิมุติ" น้อยหน่อย เป็นแค่**พระโสดาบัน** หรือ "วิมุติ" มากขึ้นเป็น **พระสกิทาคามี** หรือ "วิมุติ" มากไปจนขนาด เป็น **พระอนาคามี** ตลอดจน เป็น **พระอรหันต์** ก็ตาม ก็จะเป็นทั้งเครื่องพิสูจน์ที่เห็นได้เป็นตัวอย่าง จะเป็นทั้งเครื่องเสริม "ศรัทธา" อันสูงส่งแท้จริง เพราะมันเป็นเนื้อหาสภาวะแท้ๆ จริงๆ ผู้ใดมีเชื้อทางธรรม ผู้มีจิตน้อมโน้มมาในธรรม ยิ่งผู้มีตาธรรม ก็จะเห็นได้ สัมผัสจริงเอากับของจริงได้ โดยตรงทีเดียว

307

ด้วยเหตุนี้เอง ถ้าผู้ใดไม่หลงใหลผิดทางดังได้กล่าวมาแล้วในส่วน "ผิด" เมื่อใส่ใจใฝ่มองหา "พระสงฆ์" ดังกล่าวแล้วอีกเช่นกัน คือ พระสงฆ์ที่เป็นผู้มักน้อย (อัปปิจฉะ) เป็นผู้รู้จักพอ(สันตุฏฐิ) เป็นผู้สงบรำงับ(ปวิเวก) เป็นผู้ไม่คลุกคลีกับเรื่องอันยังยึดๆ ติดๆ อยู่ เช่น กาม เช่น วัตถุสมบัติ เช่น สวรรค์ เป็นต้น (อสังสัคคะ) เป็นผู้มีความเพียรเสริมความเพียรให้แก่ตนอยู่เสมอ (วิริยารัมภะ) และเป็นผู้มี ศีล – สมาธิ – ปัญญา ทั้งมีวิมุติ วิมุติญาณทัสสนะ **ผู้นั้นก็จะได้พบได้ " เห็นพระ "**

การได้ "เห็นพระ" ที่เป็น "อริยะ" โดยนัยดังกล่าวแล้วนี้จริง ก็เท่ากับได้พบ "กัลยาณมิตร" อันยอดเยี่ยม ผู้จะพาเราไปสู่ การ "เห็นตถาคต" หรือ เกิด "ดวงตาเห็นธรรม" ได้ในที่สุด ดังนี้เอง การได้ "เห็นพระ" มันจึงเป็น "มงคลอันอุดม" จริงๆ

การได้พบ "พระสงฆ์" ที่เป็นพระอริยะในปัจจุบันนี้ จึงสำคัญอย่างยิ่งยวด

เพราะถ้าไปพบ หรือ ไปได้แต่ "พระสงฆ์" (ที่ยังไม่ใช่อริยะ) ก็จะคลำทาง(มรรค) ไม่พบ หรือ จะเสียเวลาอย่างเนิ่นนานเป็นที่สุด หรือไม่ก็จะไม่พบทางอันถูกต้องแท้จริงเลย จะถูกพระสงฆ์ผู้ยังมีกิเลสตัณหาอยู่จริง นั่นแหละ จูงไปเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ากับท่าน อย่างแท้จริง และเสียเวลาเปล่า เพราะท่าน ก็ไม่มี "ดวงตา" คนผู้จะไปขอพึ่งท่าน ก็ไม่มี "ดวงตา" **คนไม่มีตา จูงคนไม่มีตา** ก็คิดดูเถอะว่า มันจะไปได้แค่ไหน ? ถูกต้องตรงทางอย่างไร ?

เพราะเหตุว่า "ของสมมุติ" อันเป็นเปลือกหุ้ม มันได้เกิดขึ้นมาพอกมาเพิ่มปนเปใน "พุทธศาสนา" มาก จนเกินกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์เข้าไปแล้ว มากหลายทั้งในความเป็น "พระพุทธ" และ ความเป็น "พระธรรม" อันเป็นดวงแก้ว ๒ ดวงแรก ยิ่ง "พระสงฆ์" ก็ยิ่งกว่า "ของสมมุติ" มันถึงขั้นขนาด "ของปลอม" ดื่นไปหมด

และโดยนัยะเดียวกันอีก **"พระสงฆ์"** ที่เป็น "อริยะ" แท้ ก็จะ**มีบริสุทธิคุณ อันคือ "วิมุติ" มี ปัญญาธิคุณ คือ "ญาณทัสสนะ"**

308

และมีกรุณาธิคุณ คือ "พรหมคุณ" เช่นเดียวกับ "พุทธคุณ" และ "ธรรมคุณ" ซึ่งเป็น "เอโก ธัมโม" อันเดียวกัน แนวเดียวกับ "พระพุทธ" และ "พระธรรม" นั้น อีกนั่นแล เป็นแต่ว่าอยู่ใน "สภาพ" คนละอย่างเท่านั้นเอง "พระพุทธ" เริ่มอยู่ในเจ้าชายสิทธัตถะมาก่อน แต่ก็เป็นพุทธคุณทั้ง ๓ ดังกล่าวแล้ว "พระธรรม" คือ คำสั่งสอนที่จะให้ผู้ประพฤติเกิดพุทธคุณทั้ง ๓ และ "**พระสงฆ์**" ก็คือ มนุษย์ทุกคนที่ประพฤติ ปฏิบัติตน จนเกิดพุทธคุณทั้ง ๓ ในตนได้จริงๆ จะมีมากมีน้อยอย่างไร ก็แล้วแต่มนุษย์ผู้นั้นๆ สามารถประพฤติเอาได้ **ลักษณะของ "เอโก ธัมโม" คือ เป็นไปอย่างเดียวกัน, ลงเป็นอันเดียวกันได้นั้น** มีอยู่ ดังนี้เอง

และสุดท้ายผู้จะเกิด "**ศรัทธา**" **ในตัว** "**พระสงฆ์**" องค์ใดๆ **อย่างแท้จริง** ก็คือ ผู้นั้นได้คบหา (เสวนา) ได้ฟังธรรมจากท่าน (สวนะ) จนนำไปประพฤติก็ได้รับรู้รส รู้ผลจริงตาม ตรงต้องตามเหตุผล เกิด "ปัญญา" เกิด "วิมุติ" ที่แท้ที่จริงได้กับตน ไม่ใช่ไปได้ฤทธิ์ได้เดชทางโลกีย์ใดๆมา หรือ ยิ่งมีคุณทางรวย ลาภ เพิ่มยศ เฟื่องฟูสรรเสริญด้วยแล้ว ยิ่งห่างไกลจุดแท้ของ "พุทธ" เพราะ "พุทธ" นั้น สอนให้ละโลภะในสิ่งเหล่านั้นจริงๆ แต่นั่น ! มันยิ่งเพิ่มโลภะนะ !

ต้อง "เห็นพระ" ให้แจ้ง ทั้ง "พระพุทธ" ทั้ง "พระสงฆ์" ต้องพิสูจน์ "พระธรรม" ให้บรรลุผลให้ได้ ถ้าได้พบได้สัมผัสจริงเมื่อใด (แม้เพียงเป็นสภาวะธรรมจริงแค่เล็กๆน้อยๆ) เมื่อนั้นแหละ "**ศรัทธา**" **นั้น ก็จะเป็น "ศรัทธา" ที่มี "ปัญญา" เป็น "ศรัทธินทรีย์" เป็น "ศรัทธาพละ"** ซึ่งเป็น "ศรัทธาธรรม" ไม่ใช่ "ศรัทธาโลก"

"**ศรัทธา**" ดังได้อธิบายมานี้ จึงจะได้ชื่อว่า **เชื่ออย่างแท้จริง เชื่อในตัวเอง เชื่ออย่างถูกต้องตรงจริง** ไม่ใช่เชื่ออย่างยังใช้ไม่ได้ แบบ ๑๐ ข้อ ใน "**เกสปุตติยสูตร**" (**หรือ กาลามะสูตร**)นั้น

การ "ศรัทธา" ในพระรัตนตรัย จึงจะต้องทำปัญญาให้แจ้ง ทำ "ญาณ" ให้เกิดจริง เช่นนี้ ให้ได้ก่อน แล้วเมื่อเราได้ปฏิบัติจริง เกิดผลเห็นแจ้งตาม ในตน

309

อย่างแท้ **"ศรัทธา" ในสัจธรรมต่าง ๆ ของพระพุทธองค์** ที่สูงขึ้นมากขึ้น ก็จะตามมา และแล้วผู้ปฏิบัติ ก็จะสูงขึ้น ๆ อย่างแท้จริง

ผู้นั้น ก็จะพึงรู้บาป รู้บุญ รู้อกุศล รู้กุศล รู้กิเลสตัณหา กับ สภาวะจิตแท้ หรือคือ รู้ชั่วแน่ รู้ดีแน่ รู้ถูกแท้ รู้ผิดจริง (สัจธรรม) อย่างแท้จริงตรงทางได้ แล้วผู้นั้น ก็จะไม่งมงาย จะรู้ตนรู้ตัวของตน เมื่อสัมผัส หรือ คลุกคลีกับชั่วกับบาปใด ๆ ก็จะมีความรู้สึกละอาย ก็จะนึกลงโทษตัวเองอยู่ ดังนี้แหละ เรียกว่า เป็นผู้มี **"หิริ"** อันเป็น **ธรณะ ข้อที่ ๖**

สรุปความ คุณได้มี "ศรัทธา" ที่ถูกตรงจริงแท้แล้วหรือ ?

ข้อควรทำ อ่านข้อความตอนนี้ให้ละเอียดหลายๆ เที่ยว แล้วเริ่มสร้าง "ศรัทธา" อันแท้จริง ดีจริง หรือ เป็น "ธรรม" จริง ให้เกิดให้มีในตนขึ้นมา ให้ได้.